

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobce: **V. D.**, nar. X,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X,

zastoupen advokátkou Mgr. Alenou Holubkovou,
se sídlem Revoluční 726/13, Praha,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha,

za účasti: 1) **L. D.**, nar. X,
2) **M. K.**, nar. X,
3) **O. K.**, nar. X,
4) **V. D.**, nar. X,
všichni bytem X,

všichni zastoupeni advokátkou Mgr. Alenou Holubkovou,
se sídlem Revoluční 726/13, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2018, č. j. MV-73425-4/SO-2018,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní

řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadl shora označené rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“) a domáhá se jeho zrušení společně se zrušením rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 28. 5. 2018, č. j. OAM-1729-28/ZR-2013 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Žalovaná napadeným rozhodnutím

podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí, kterým byla podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do dne

17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

2. Důvodem vydání napadeného rozhodnutí bylo odsouzení žalobce za trestný čin obchodování s lidmi podle § 232a odst. 2 písm. c), odst. 3 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, účinného do 31. 12. 2009 (dále jen „trestní zákon“), za což byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání pěti let ve věznici s ostrahou.

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce páchal úmyslnou trestnou činnost, a musel si tak být vědom toho, že důsledky jeho jednání mohou ohrozit jeho

rodinný a soukromý život i ovlivnit dosavadní způsob života jeho blízkých; o to spíše se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat. Řádné chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, řádné chování po jeho propuštění i splácení jeho dluhů nejsou z hlediska naplnění podmínek

§ 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců relevantní. Žalobce po dobu výkonu vazby a trestu odnětí svobody nemohl pečovat o své děti, a ty si tak postupně na jeho odloučení od rodiny zvykly, přičemž tato skutečnost dává předpoklad, že odloučení od žalobce jeho děti

zvládnou i v případě zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Hospodaření rodiny žalobce je zajištěno tím, že jeho manželka je (vedle něho) po dobu devíti let jednatelkou i společníkem ve společnosti V., s. r. o., přičemž po dobu výkonu trestu odnětí svobody žalobce se podnikání musela věnovat sama. Žalobce je i po zrušení povolení k trvalému pobytu schopen živit svoji rodinu, je schopen pracovat v zahraničí i v zemi svého původu, přičemž samotná skutečnost, že na Ukrajině je oproti České republice situace na trhu práce co do výdělků a pracovních podmínek odlišná, není pro splnění podmínek pro vydání napadeného rozhodnutí významná. Stejně je, že se žalobce dopustil závažné trestné činnosti. Trestnou činnost páchal dlouhodobě jako člen organizované skupiny, poškodil 25 osob zneužívaje jejich tísně, nouze, bezbrannosti a závislosti. Trestnou činnost páchal ze zjištěných důvodů. Argument žalobce, že mu byl uložen trest při spodní hranici trestní sazby (ve výši pěti let), není přiléhavý, neboť v případě trestných činů, za které byl pachatel uložen trest přesahující tři roky, se presumuje, že společenská škodlivost takového jednání předčí zájem na rodinném a soukromém životě cizince. Nadto trestnou činnost páchal již před svým odsouzením, jež mělo za následek vydání napadeného rozhodnutí, jelikož v zemi původu byl odsouzen za trestné činy loupeže a krádeže. Žalovaná uzavřela, že v tomto případě žalobce spáchal mimořádně závažný trestný čin a jeho rodinní příslušníci tak budou muset najít takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení povolení k trvalému pobytu. Překážkou vydání napadeného rozhodnutí není ani to, že žalobci nebyl uložen trest vyhoštění, ani délka trestního stíhání.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce v obecné rovině namítá, že postupem ministerstva a žalované byl porušen § 2 odst. 1 správního řádu (povinnost postupovat v souladu se zákonem a mezinárodní smlouvou),
§ 2 odst. 3 ve spojení s § 3 správního řádu (povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav o věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti), § 50 odst. 3 správního řádu (povinnost správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterým je v tomto případě zájem na řádném výkonu veřejné správy), § 68 odst. 3 správního řádu (řádnost odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné správy), příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců, Úmluva o právech dítěte a čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.
5. Dále žalobce zpochybňuje, že by závažným způsobem narušil veřejný pořádek. K tomuto závěru přistoupila žalovaná pouze formálně, neboť pouze odcitovala výrok odsuzujícího rozsudku
a nepřihlížela k tomu, že žalobci byl uložen trest ve výši 5 let odnětí svobody, tj. na samé spodní hranici trestní sazby, i když tato skutečnost svědčí o nízké závažnosti jeho trestné činnosti. Žalovaná bagatelizovala i to, že žalobce byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn a po propuštění z výkonu trestu vedl řádný život, nedopustil se žádného protiprávního jednání a uhradil všechny své dluhy. Žalovaná rovněž nepřipustně nepřihlíдела k tomu, že od spáchání trestného činu uplynula doba deseti let a od podmíněného propuštění doba pěti let. Za protiprávní jednání již byl žalobce prostředky trestního práva dostatečně potrestán, účel trestu vymezený v trestním zákoně byl naplněn a důraz žalované na trestní minulost žalobce je nutno považovat za neúměrné narušení vyváženosti trestní represe a prevence porušující čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.
6. Žalovaná měla též podrobněji zkoumat přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K vydání napadeného rozhodnutí totiž lze přistoupit teprve v případě, že protiprávní jednání žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku. Zájem na ochraně soukromého a rodinného života je podle § 87d odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod absolutním právem, do kterého je přípustné zasáhnout pouze na základě zákona a je-li to v demokratické společnosti nezbytné (a takové opatření musí být proporcionální ke sledovanému cíli). Tyto skutečnosti však žalovaná nezkoumala a řádným způsobem je neodůvodnila, ačkoli tato povinnost pro žalovanou vyplývá z preambule a čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, vztahující se i na postavení žalobce. Napadené rozhodnutí je tudíž nepřiměřené i nepřezkoumatelné.
7. Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 8. 2001 ve věci Boultif v. Švýcarsko, stížnost č. 54273/00, podle kterého musí být zohledněna: a) délka jeho pobytu v České republice, b) doba, jež uplynula od spáchání trestného činu a chování žalobce v průběhu této doby, c) občanství dalších zúčastněných osob, d) rodinná situace žalobce a e) vážnost problémů, do nichž se mohou dostat rodinní příslušníci žalobce. Dalším doplňujícím kritériem je pevnost sociálních, kulturních a rodinných vazeb s hostitelskou zemí a se zemí destinace (viz rozsudek velkého senátu

Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99). Tato hlediska žalovaná nezkoumala. Žalobce se na území České republiky zdržuje již dvacet let a se zemí svého původu nemá žádné vazby. Žalovaná přitom dospěla k nesprávnému závěru, že rodinní příslušníci žalobce si během výkonu trestu odnětí svobody na jeho nepřítomnost zvykli, neboť naopak ze zprávy MUDr. Š. B. ze dne 3. 12. 2012 (přiložené k žalobě) vyplývá, že syn žalobce nesl odluku od otce velice citlivě. Žalovaná rovněž nepřipustně bagatelizovala potíže manželky žalobce v podnikání, která byla společně s žalobcem společníkem a jednatelem ve společnosti V., s. r. o., a s placením hypotéky, neboť manželka žalobce v době výkonu trestu odnětí svobody žalobce živila rodinu z minimálních příjmů, předchozích úspor a musela se zadlužit. O skutečnosti, že se majetková situace rodiny zhoršila, svědčí i to, že manželce žalobce byly vypláceny dávky, přestože se snažila podnikat (viz přehled vyplacených dávek státní sociální podpory přiložený k žalobě). Nadto, pokud měla žalovaná pochybnosti o tom, zda žalobce výše uvedené skutečnosti prokázal, měla jej v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu přiměřeně poučit a vyzvat jej k předložení potřebných dokladů. Vzhledem k tomu, že žalovaná takto nepostupovala, porušila § 2 odst. 3 a § 3 správního řádu a v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu nezjistila všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

8. Žalovaná se ve svém vyjádření ztotožnila se skutkovými zjištěními a právní kvalifikací v napadeném i prvoinstančním rozhodnutí. Žalobní body považuje za nedůvodné. Skutečnost, že byl žalobci uložen trest na dolní hranici trestní sazby, neznamená, že by mu mělo být zachováno povolení k trvalému pobytu (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 8. 2018, č. j. 31 A 8/2017 - 40). V tomto případě ani nebyla porušena zásada zákazu dvojího potrestání žalobce, neboť správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu a trestní řízení jsou dvě na sobě nezávislá řízení s rozdílnou povahou. Vzhledem k tomu, že byl žalobce odsouzen za úmyslný trestný čin k trestu odnětí svobody, byla splněna zákonem předvídaná podmínka podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců s tím, že toto opatření zajišťuje ochranu společnosti před cizinci páchajícími na území České republiky závažnou trestnou činnost.
9. Nedůvodný je též žalobní bod směřující k tomu, že žalobce nebyl podle § 4 odst. 2 správního řádu přiměřeně poučen o svých právech a povinnostech, neboť takového poučení se žalobci dostalo oznámením o zahájení správního řízení, jež žalobce osobně převzal dne 9. 8. 2013. Žalobce byl tímto přípisem vyrozuměn o právu navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání napadeného rozhodnutí a současně byl poučen o své povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení. Poučovací povinnost správního orgánu přitom není bezbřehá a nemá poskytovat komplexní návod, co by účastník měl nebo mohl dělat, jelikož by to bylo

i z praktického hlediska nerealizovatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 9 Azs 41/2016 - 48). Z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky Pardubice, ze dne 22. 6. 2015, č. j. 52 A 54/2015 - 45, se spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015 - 37, vyplývá, že po správním orgánu nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které se týkají nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srovnej *mutatis mutandis* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21). Není nezbytné, aby se správní orgán výslovně vyjadřoval ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2.

2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).

10. Osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

13. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. S žalobcem bylo dne 1. 8. 2013 zahájeno podle § 46 odst. 1 správního řádu správní řízení ve věci zrušení jeho povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin. Přípis o zahájení správního řízení č. j. OAM-1729-1/ZR-2013 byl žalobci doručen do vlastních rukou dne 9. 8. 2013. Tímto přípisem byl žalobce podle § 52 správního řádu poučen o své povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení.
14. Ministerstvo zahájilo s žalobcem správní řízení, neboť žalobce byl společně s ostatními spolupachateli poprvé odsouzen Krajským soudem v Ústí nad Labem dne 15. 6. 2010 rozsudkem č. j. 2 T 12/2009-3237. Toto rozhodnutí však bylo usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 1. 2011, č. j. 2 To 128/2010-3452, v celém rozsahu zrušeno a věc byla soudu prvního stupně vrácena k dalšímu řízení.
15. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 5. 2012, č. j. 2 T 12/2009-3679, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 9. 2012, sp. zn. 2 To 76/2012, bylo rozhodnuto, že žalobce společně s dalšími spolupachateli jiné za použití násilí, pohrůžky násilí a lsti, zneužitím jejich omylu, tísně a závislosti zjednal, zlákal a dopravil za účelem, aby jich bylo užito k vykořisťování a takový čin spáchal jako člen organizované skupiny. Tímto jednáním spáchal trestný čin obchodování s lidmi podle § 232a odst. 2 písm. c), odst. 3 písm. a) trestního zákona a za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání pěti let ve věznici s ostrahou. Trestná činnost žalobce spočívala v tom, že nejméně od 1. 4. 2008 do 4. 7. 2008 jako člen skupiny s organizovanou vnitřní strukturou a stanovením úkolů se záměrem dosáhnout neoprávněného majetkového prospěchu formou soustavných zisků pod příslibem zprostředkování práce (spolu s dalšími spolupachateli) zlákali z Rumunské republiky do České republiky skupinu osob a slíbili jim za sběr chřestu vysokou měsíční mzdu, pravidelné vyplácení záloh nebo celé mzdy, dopravu, ubytování i stravu zdarma, přičemž jim skutečně práci v masokombinátu společnosti P. spol. s r. o. a na sběru chřestu sjednali, nicméně po jejich příjezdu jim odebrali doklady, aby i nadále setrvali v jim zprostředkované práci a byli na nich závislí. Poškozeným nezajišťovali odpovídající stravu, vhodné ubytovací podmínky, ti tak pracovali v těžkých podmínkách od pondělí do neděle v některých případech dvanáct hodin denně na

chřestových polích a osmnáct hodin denně v masokombinátu bez smluvené přestávky. Za jejich práci jim řádně nevypláceli mzdu. Poškození byli omezováni na volném pohybu, museli se vracet na místo svého ubytování v přesně určenou hodinu, na ubytovně byli zamykáni a při práci na ně bylo dohlíženo. Žalobce se dokonce přímo podílel na tom, že některým poškozeným bylo vyhrožováno, že pokud se pokusí utéct nebo odejít, tak nedostanou žádné jídlo, budou zbiti a jejich doklady budou spáleny. Žalobce společně s dalšími pachateli dále dosud neztotožněné občany Rumunské republiky chytil na útěku, vrátil je zpět do masokombinátu a zbil. Žalobce se podílel na tom, že mezi poškozenými úmyslně navozoval atmosféru strachu a nejistoty, využíval jejich materiální tísně, protože poškození pracovali na území České republiky, aby živili svoje rodiny, neuměli český jazyk a neznali místní prostředí, a kořistil tak z jejich práce. Trestná činnost žalobce trvala až do doby, než se jednomu z poškozených podařilo utéct a informovat o tom Policii ČR, která ve věci zakročila.

16. Usnesením ze dne 28. 2. 2014, č. j. OAM-1729-13/ZR-2013, ministerstvo podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu přerušilo správní řízení, a to až do rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání proti výše uvedenému trestnímu rozsudku.
17. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 3. 2014, sp. zn. 7 Tdo 1261/2013, byla výše uvedená rozhodnutí zrušena s tím, že jednání žalobce a jeho spolupachatelů naplňuje též znak skutkové podstaty trestného činu obchodování s lidmi podle § 232a odst. 2 písm. c) trestního zákona spočívajícím v tom, že poškození byli „užiti k nuceným pracím“, neboť poškození byli zbaveni lidské svobody a důstojnosti, práce na nich byla vymáhána pohrůzkami trestů i tresty, vyhružkami ublížení na zdraví i životě, přičemž jednáním obviněných se poškození ocitli ve zranitelném postavení, kdy neměli v cizí zemi žádnou jinou možnost než se podvolit jejich zneužívání.
18. Soud prvního stupně proto znovu rozhodl tak, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 6. 2014, č. j. 2 T 12/2009 - 4029, se spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 11. 2014, sp. zn. 2 To 100/2014 (dále jen „trestní rozsudky“), se žalobce společně s dalšími spolupachateli dopustil jednání, kterým jiné za použití násilí, pohrůžky násilí, lsti, zneužití jejich omylu, tísně a závislosti zjednal, zlákal a dopravil za účelem, aby jich *bylo užito k nuceným pracím*, k jiným formám vykořisťování a takový čin spáchal jako člen organizované skupiny. Popis skutku i jeho právní kvalifikace zůstaly totožné.
19. Přípisem ze dne 27. 1. 2016, č. j. OAM-1729/ZR-2013, ministerstvo žalobce vyrozumělo, že se podle § 65 odst. 2 správního řádu pokračuje v přerušovém řízení.
20. V průběhu správního řízení žalobce doložil nebo ministerstvo shromáždilo listiny dokládající osobní a rodinné poměry žalobce. S manželkou (D. L., narozená dne X) vychovávali tři děti: (1) D. V., narozený dne X, (2) K. O., narozená dne X, a (3) K. M., narozený dne X; všichni státní příslušníci Ukrajiny a držitelé povolení k trvalému pobytu v České republice. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí nejmladší dítě navštěvovalo střední školu (H. Š. R.) a dcera manželky studovala vysokou školu. Manželka žalobce v podání doručeném dne 10. 9. 2013 uvedla, že s žalobcem vlastní dům a splácí hypotéku. Zrušení trvalého pobytu by rozdělilo jejich rodinu a způsobilo finanční i psychické potíže. Nezvládla by sama splácet hypotéku, dům není po dva roky prodejný a děti by ztratily možnost se vzdělávat. Kvůli dětem by zůstala v České republice. Z živnostenského a obchodního rejstříku je patrné, že oba manželé jsou jednateli a společníky ve společnosti V., s. r. o. Ke dni 10. 7.

2012 žalobce uznal dluh ve výši 4 039 920,67 Kč vůči společnosti K. B., a. s. ze smlouvy o hypotečním úvěru ze dne 19. 10. 2007.

21. Žalobce byl ve správním řízení vícekrát vyrozumíván podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k pokladům rozhodnutí, naposledy přípisem ze dne 12. 4. 2018, č. j. OAM-1729-25/ZR/2013. Opakovaně nahlížel do správního spisu; naposledy dne 26. 4. 2018.
22. Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto, že se platnost povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ruší a k vycestování z území České republiky se mu stanoví lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Ministerstvo v odůvodnění uvedlo, že z evidence Rejstříku trestů a opisů trestních rozsudků vyplývá, že žalobce byl odsouzen pro spáchání trestného činu obchodování s lidmi podle § 232a odst. 2 písm. c) a odst. 3 písm. a) trestního zákona k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce pěti let a zařazen do věznice s ostrahou. Podmínky § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců tak byly splněny. Není relevantní, že se žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody choval vzorně, jelikož tyto skutečnosti se posuzují z hlediska splnění podmínek pro podmíněné propuštění. Ministerstvo posuzovalo na jedné straně veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku, tj. závažnost trestné činnosti a její dopad na společnost, na druhé straně to, že zrušení povolení k trvalému pobytu může mít vliv na rodinný a soukromý život žalobce. Ministerstvo si bylo vědomo, že žalobce je ženatý, společně s manželkou vychovává tři děti, a má tedy na území České republiky silné rodinné vazby. Žalobce však spáchal mimořádně závažnou trestnou činnost, kdy užil jiných k nuceným pracím a jiným formám vykořisťování jako člen organizované skupiny. Ačkoli tedy ministerstvo připustilo, že zásah do rodinného a soukromého života žalobce může být citelný, vzhledem k mimořádné závažnosti trestné činnosti, které se dopustil, je zrušení jeho trvalého pobytu přiměřeným opatřením. Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve výkonu trestu a jeho rodinní příslušníci se s tímto museli vypořádat, tak je namístě předpokládat, že se s touto skutečností vypořádají i po zrušení jeho trvalého pobytu. Žalobci nebyl uložen zákaz pobytu, v budoucnu bude moc přijet na krátkodobé návštěvy, a kontakt s jeho rodinou na území České republiky tedy nebude zcela vyloučen.
23. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce sám i prostřednictvím svého zmocněnce včasné odvolání obdobného znění jako žaloba. Uvedl v něm, že jeho rodina je odkázána na jeho výživu, neboť manželka nebyla schopna řádně řídit společnost V., s. r. o. Po dobu výkonu trestu odnětí svobody se rodina žalobce zadlužila a nebyla schopna plnit své dluhy (hypotéka), čemuž ministerstvo nevěnovalo žádnou pozornost. Ministerstvo se též zabývalo pouze obsahem trestních rozsudků a pečlivě nezkoumalo obsah celého trestního spisu. Žalobce shrnul, že ministerstvo neposuzovalo přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života dostatečně podrobně a neposoudilo rozsah a intenzitu jeho vazeb.
24. Dne 2. 8. 2018 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, rekapitulované v bodech 1 – 3 tohoto rozsudku.

Průběh jednání před krajským soudem

25. Společně s žalobou žalobce doložil zprávu z pedopsychiatrického vyšetření MUDr. Š. B. týkající se syna žalobce – V. D. (syn má od května 2012 stavy úzkosti, tachykardie a fobie, přičemž tyto obtíže jsou reakcí na stresovou situaci v rodině), přehled dávek vyplácených manželce žalobce a usnesení Okresního soudu v Mělníku ze dne 3. 3. 2014,

č. j. 9 C 150/2013 - 62, podle kterého jsou žalobce a jeho manželka žalovanými v řízení o soudním prodeji zástavy. Provedení těchto důkazních návrhů však soud pro nadbytečnost zamítl, jelikož žalovaná nezpochybňovala intenzitu a citelnost zásahu, jež může mít zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho blízkých (viz níže). Zpráva z pedopsychiatrického vyšetření syna žalobce navíc byla vystavena v roce 2012 a k datu vydání napadeného rozhodnutí tak již nemůže poskytovat aktuální informace o zdravotním stavu syna.

26. Při jednání před soudem dne 22. 1. 2021 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Soud neprovedl důkaz výsledkem osob zúčastněných na řízení, jelikož žaloba neobsahovala tvrzení, jejichž pravdivost by bylo možno výsledkem osob zúčastněných na řízení prokázat a která by zároveň byla žalovanou zpochybňována. Soud znovu opakuje, že žalovaná nijak nezpochybňovala intenzitu a citelnost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho blízkých, jež může zrušení povolení k trvalému pobytu zapříčinit, a proto je prokazování této intenzity nadbytečné.

Posouzení žalobních bodů

27. V první řadě bylo namístě zkoumat, podle jaké právní úpravy se nyní projednaná věc má posoudit. S žalobcem bylo dne 9. 8. 2013 zahájeno správní řízení, přičemž dne 18. 12. 2015, tj. před vydáním prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, nabyl účinnosti zákon č. 314/2015 Sb., jenž zásadním způsobem změnil znění § 77 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Proměny právního stavu v průběhu správního řízení je třeba řešit na základě intertemporálních norem nových právních předpisů. Podle prvního bodu čl. IV přechodných ustanovení části druhé zákona č. 314/2015 Sb. platí, že řízení podle zákona o pobytu cizinců zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (dne 18. 12. 2015) a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Na nyní projednávaný případ tedy správní orgány správně aplikovaly zákon o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015.
28. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
29. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
30. Z povahy § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců plyne, že se musí poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku na jedné straně s právem cizince na ochranu soukromého a rodinného života na druhé straně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, bod 35). Zákonná kritéria přitom obsahově odpovídají též kritériím uvedeným v žalobcem citované judikatuře Evropského soudu pro lidská práva

(viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 8. 2001 ve věci *Boultif v. Švýcarsko*, stížnost č. 54273/00). Obdobná kritéria stanovil též Nejvyšší správní soud (např. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, bod 26), a to tak, že jsou rozhodující: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (3) rodinná situace cizince (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (4) počet nezletilých dětí a jejich věk; (5) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (6) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (7) věk a zdravotní stav dotčeného cizince; a (8) délka pobytu cizince v hostitelském státě; [srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57 a 58].

31. Pokud jde o veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku, žalobce spáchal trestný čin obchodování s lidmi podle § 232a odst. 2 písm. c), odst. 3 písm. a) trestního zákona a za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání pěti let ve věznici s ostrahou. Podle § 41 odst. 2 trestního zákona spáchal zvláště závažný zločin, tj. typově nejzávažnější protiprávní jednání v českém právním řádu. Spácháním trestného činu obchodování s lidmi žalobce porušil objekt tohoto trestného činu spočívající ve volném pohybu člověka i svobodě jeho rozhodování v podstatě ve všech sférách života. Význam tohoto objektu je posílen tím, že stíhání trestného činu má důležitý mezinárodní přesah a je koordinováno napříč státy. Na úrovni Evropské unie bylo přijato rámcové rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 19. července 2002, o potírání obchodování s lidmi (2002/629/JVV) a na mezinárodní úrovni česká právní úprava vychází i z Úmluvy o otroctví ze dne 25. září 1926 (vyhlášené pod č. 165/1930 Sb.), Mezinárodní úmluvy o potlačování a zrušení obchodu s lidmi a vykořisťování prostitute jiného z roku 1949, k níž tehdejší Československo přistoupilo dne 14. 3. 1958. Žalobce se tohoto trestného činu dopustil tím, že nutil poškozené k nuceným pracím, které jsou rovněž chráněny na ústavní (čl. 9 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) i mezinárodní úrovni (čl. 2 odst. 1 Úmluvy Mezinárodní organizace práce č. 29/1930 o nucené nebo povinné práci, čl. 4 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 8 odst. 3 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech publikovaný pod č. 120/1976 Sb.). Rovněž podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/36/EU o prevenci obchodování s lidmi, boji proti němu a o ochraně obětí, trestná činnost žalobce hrubě porušuje základní práva a je výslovně zakázána Listinou základních práv Evropské unie. Zájem na stíhání tohoto typu trestné činnosti je tak obzvlášť významný.
32. Žalobce se navíc dopustil tohoto trestného činu tím, že naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu tak, že se poškození nerozhodovali svobodně, neboť na ně bylo působeno pohrůžkou násilí i násilím a byla zneužívána jejich tíseň. Žalobce se s ostatními spolupachateli podílel na tom, že mezi poškozenými úmyslně navozoval atmosféru strachu a nejistoty, využíval jejich materiální tíseň a kořistil z jejich práce. Mimořádně škodlivě lze též hodnotit, že se žalobce tohoto trestného činu dopustil jako člen organizované skupiny. Poškození byli na pachatelích závislí a žalobce s dalšími spolupachateli jim neposkytoval

dostatečnou stravu a ubytování. Poškození pracovali v těžkých podmínkách mnoho hodin denně. Motivy žalobce byly zjištěného charakteru, což dále podporuje závěr o zavrženíhodnosti jeho jednání.

33. Ve vztahu k žalobci je dále namístě hodnotit i jeho konkrétní úlohu v rámci organizované skupiny. Žalobce se osobně podílel na vyhrožování poškozeným tím, že pokud se pokusí utéct nebo odejít, tak nedostanou žádné jídlo, budou zbiti a jejich doklady budou spáleny. Žalobce společně s dalšími pachateli dosud neztotožněné občany Rumunské republiky rovněž chytil na útěku, vrátil je zpět do masokombinátu a zbil. Žalobce tedy trestnou činnost přímo páchal (pachatel trestného činu) a zároveň vykonával i nejintenzivnější zásahy do práv poškozených, ke kterým během trestné činnosti celé organizované skupiny došlo. Jeho role v rámci organizované skupiny tak nebyla nijak zanedbatelná (*první kritérium podle bodu 30 tohoto rozsudku*).
34. Soud se proto ztotožňuje s hodnocením žalované i ministerstva (např. strany 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí), že trestná činnost žalobce je mimořádně závažná. Námitky žalobce, že žalovaná pouze cituje trestní výrok a nepřihlíží k tomu, že byl žalobci uložen trest na spodní hranici trestní sazby, což signalizuje nepřilíš vysokou nebezpečnost trestné činnosti, nejsou důvodné. Podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu je žalovaná zcela vázaná výrokem trestního rozsudku v dané věci a se závěrem žalobce, že uložení pětiletého trestu odnětí svobody, jenž je na spodní hranici trestní sazby, ukazuje na nepřilíš vysokou nebezpečnost trestné činnosti, nelze souhlasit. Žalovaná v tomto ohledu správně uvedla, že právní úprava nestanoví žádnou konkrétní výši trestní sazby, do které by protiprávní jednání nemělo dosahovat takové závažnosti odůvodňující zrušení povolení k trvalému pobytu, přičemž povaha, typová závažnost trestné činnosti i úloha žalobce při trestné činnosti naopak o mimořádné závažnosti trestné činnosti žalobce svědčí (viz body 31 až 33 tohoto rozsudku). Samotné uložení výše trestu v dolní sazbě stanovené zákonem neznamená, že by cizinci mělo být zachováno povolení k trvalému pobytu (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 8. 2018, č. j. 31 A 8/2017 - 40, bod 31).
35. Stejně tak nejsou důvodné námitky žalobce týkající se toho, že byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn, po výkonu trestu vedl řádný život a uhradil všechny svoje dluhy. Pro zahájení správního řízení a pro vydání rozhodnutí ve věci samé je totiž rozhodující jednání, které zapříčinilo zahájení řízení z moci úřední; následné chování cizince po jeho odsouzení není v tomto řízení relevantní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017 - 45). Opačný výklad by znamenal, že každým propuštěním cizince na svobodu (po vykonání částečného či celého trestu odnětí svobody) by automaticky pominulo nebezpečí narušení veřejného pořádku podle zákona o pobytu cizinců. Tento výklad by však šel proti smyslu a účelu zákona, který ministerstvu umožňuje zrušit povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016 - 59).
36. Je pravdou, že od spáchání trestného činu uplynula dlouhá doba a tato skutečnost by měla být vzata v potaz. Trestné činnosti se žalobce dopustil v roce 2008, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 2. 8. 2018. V tomto případě je však významné, že o trestné činnosti žalobce rozhodovaly trestní soudy opakovaně, neboť jednou věc zrušil odvolací Vrchní soud v Praze, následně Nejvyšší soud. Existence pravomocného trestního rozsudku

přitom byla pro danou věc zcela zásadní. Nelze tak uzavřít, že správní orgány tuto časovou prodlevu zapříčinily. I v tomto kontextu se proto ani doba deseti let od spáchání trestné činnosti nejeví jako dostatečně dlouhá proto, aby bylo možné slevit z hodnocení trestné činnosti žalobce jakožto mimořádně závažného narušení veřejného pořádku. Pro srovnání je na tomto místě nutno uvést, že např. nebyla shledána jakožto dostatečně dlouhá doba, jež by měla snížit závažnost spáchaného deliktu, tři a půl roku za skutek, kterým byl cizinec uznán vinným z trestných činů výtržnictví a útoku na veřejného činitele, za něž mu byl uložen peněžitý trest ve výši 7 000 Kč, který ihned zaplatil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, č. 2835/2013 Sb. NSS). Oporu pro závěr žalobce, že desetiletá doba snižuje závažnost spáchaného zvláště závažného zločinu nelze najít ani v § 67 odst. 1 písm. b) trestního zákona, podle kterého promlčecí doba pro trestný čin obchodování s lidmi uplyne až po dvanácti letech, přičemž soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval podle stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí (*druhé kritérium podle bodu 30 tohoto rozsudku*).

37. Zároveň soud musí zdůraznit, že správní orgány zcela případně upozornily na skutečnost, že jednání žalobce nebylo ojedinělým excesem v jinak řádném životě. Žalobce byl odsouzen již na Ukrajině, a to za trestné činy loupeže a krádeže. Po přesídlení do České republiky byl pak odsouzen znovu, tentokrát za maření výkonu úředního rozhodnutí. Na straně žalobce však zjevně nenastala žádná sebereflexe, jelikož v kriminálním jednání pokračoval, ba dokonce zvyšoval jeho závažnost – obchodování s lidmi pokládá soud (jak již bylo řečeno výše) za mimořádně závažné, tím spíše vzhledem k aktivní roli žalobce v celé věci. Soud tak má za to, že v případě žalobce lze na základě jeho dosavadní historie hovořit o osobnostním sklonu ke kriminálnímu chování, což rovněž svědčí pro závěr žalované, že závažnost jeho jednání není vzhledem ke všem okolnostem snížena časovým odstupem od jednání, za něž byl odsouzen.
38. Ve vydání napadeného rozhodnutí ani nelze spatřovat porušení zásady zákazu dvojího potrestání. I v tomto ohledu se lze ztotožnit se závěrem žalované, že správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu a trestní řízení jsou dvě na sobě nezávislá řízení s rozdílnou povahou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018, č. j. 10 Azs 133/2017 – 46, body 2 a 17, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2020, č. j. 6 A 24/2016 – 59, bod 27). Zatímco v prvním případě správní orgán posuzuje splnění podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky, tak ve druhém případě rozhoduje soud o tom, zda se stal skutek uvedený v obžalobě, zda je trestným činem, popřípadě jaký trest je namísto za něj uložit. Vzhledem k tomu, že žalobce byl odsouzen za úmyslný trestný čin k trestu odnětí svobody, byla splněna zákonem předvídaná podmínka podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu, což zajišťuje ochranu společnosti před cizinci páchajícími na území České republiky závažnou a úmyslnou trestnou činností. Přistoupení na argument žalobce by vedlo k absurdním závěrům, neboť by se vyloučila možnost aplikace § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
39. Námitky žalobce směřující ke zpochybnění závažnosti a škodlivosti jeho trestné činnosti proto nejsou důvodné.
40. Pokud jde o přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života, žalovaná se těmito okolnostmi v napadeném rozhodnutí dostatečně zabývala. V souladu s kritérii § 174a

zákona

o pobytu cizinců vzala v potaz, že žalobce je ženatý a stará se o tři děti; všichni jsou státními příslušníky Ukrajiny a mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. Žalobce je společně s manželkou společníkem v obchodní korporaci, a tato společnost tedy může podnikat i bez jeho přítomnosti, což se ostatně i dělo v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce disponuje živnostenským oprávněním na silniční motorovou přepravu, přičemž tento druh činnosti může vykonávat i na Ukrajině. Žalovaná uzavřela, že žalobce má na území České republiky sice významné rodinné vazby, ale s ohledem na mimořádnou škodlivost jeho trestné činnosti nepovažuje vydání napadeného rozhodnutí za nepřiměřené. Žalovaná se též vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce. Odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím je podle soudu zcela odpovídající, neboť správní orgány přihlížely v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců i s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva ke všem zásadním okolnostem, přičemž není třeba, aby se explicitně vyjadřovaly ke každému kritériu podle § 174a zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015 - 37). Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

41. Soud se ztotožňuje i se závěrem žalované, že v tomto případě je zrušení povolení k trvalému pobytu přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Je pravdou, že žalobce má na území České republiky rodinu, a má tedy v České republice silné rodinné vazby. Tyto vazby jsou však výkonem jeho trestu odnětí svobody, resp. vazby, ovlivněny. Fakt, že rodina žalobce již dříve dočasné odloučení překonala, jistě implikuje předpoklad, že tomu tak bude i nyní. Půjde nepochybně o citelný zásah do rodinného soužití, z ničeho však neplyne, že by šlo o zásah nepřiměřený či neodůvodněný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013 - 35). Žalovaná správně uvádí i to, že jejich rodinný život nebude zcela znemožněn, jelikož žalobce bude moci, byť na přechodnou dobu, navštěvovat rodinu v České republice nebo manželka s dětmi budou moci žalobce navštěvovat na Ukrajině, jež je ostatně jejich zemí původu. Skutečnost, že žalobce nebude moci pokračovat v trvalém soužití s manželkou a dětmi na území České republiky, tedy nepochybně znamená zásah do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že žalobce a jeho rodinní příslušníci nejsou zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný a soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím pravidelných návštěv manželky a dětí žalobce u něho na Ukrajině, jakkoli i to by jistě znamenalo podstatný a v

řadě ohledů neblahý zásah do jejich rodinných poměrů. Odhlédnout ani nelze od toho, že v době vydání napadeného rozhodnutí byly dvě ze tří dětí žalobce již zletilými, přičemž nejmladší syn byl žákem střední školy; nejedná se tedy o děti útlého věku, u kterých je závislost na rodičích zpravidla citelně větší. Z pohledu zabezpečení rodiny je nutno uvést, že zdravotní stav manželce i dětem neznemožňuje se o sebe dostatečně postarat. Děti žalobce jsou ve věku, kdy si i během studia mohou přivydělávat tak, jak je to tomu běžné u významné části zletilých studujících (třetí

a čtvrté kritérium podle bodu 30 tohoto rozsudku).

42. Obdobně také není důvodem pro nevydání napadeného rozhodnutí společné podnikání žalobce a manželky a splácení hypotéky. Této situaci musela rodina čelit již v okamžiku omezení osobní svobody žalobce, nejedná se tak o něco, co by bylo možné přikládat k tíži pouze zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalovaná správně podotkla, že žalobce se může na podnikání a splácení hypotéky podílet i při pobytu mimo území České republiky. Především však je přirozené, že v důsledku trestné činnosti cizince, jež může vést ke zrušení jeho pobytového oprávnění, dojde k negativnímu ekonomickému zásahu do života jeho rodiny. Za předpokladu, že výživa rodiny cizince není zásadně ohrožena (viz výše), nelze nepřiměřenost napadeného rozhodnutí spatřovat pouze v tomto (navíc hypotetickém) závěru. Stejně tak zhoršení ekonomické situace žalobce není důvodem pro nevydání napadeného rozhodnutí. Žalobce netvrdí, že by mu zdravotní stav neumožňoval pracovat mimo území České republiky - živil se jako řidič (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. 2 As 69/2013 - 35), přičemž horší pracovní podmínky v zemi původu nejsou pro vydání napadeného rozhodnutí relevantní. V rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016 - 59, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[a]ni určité zhoršení ekonomické či sociální situace stěžovatele v případě návratu do Ruska není důvodem, který by převážil zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu z důvodu spáchání trestného činu“. Žalobce na území České republiky pobýval delší dobu. Tato skutečnost však také sama o sobě nemůže postačovat k tomu, aby zásah do jeho soukromého života mohl být shledán nepřiměřeným. Nezanedbatelnou část této doby strávil ve vazbě a ve výkonu trestu odnětí svobody, přičemž tuto dobu nelze považovat za skutečnost, ke které by správní orgán měl přihlížet v jeho prospěch. Výkonem trestu odnětí svobody si cizinec nevytváří vazby k zemi pobytu ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy takové vazby, které zákonodárce považuje za hodné ochrany, resp. vylučující zásah státu do poměrů cizince (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2015, č. j. 7 A 324/2011 - 48). Podle trestních rozsudků má žalobce v České republice vazby pouze k osobám ukrajinského původu (manželka a děti) a pohyboval se v ukrajinské komunitě. Má určité informace o zemi svého původu, je zřejmé, že si udržuje vazby kulturně blízké zemi jeho původu a rovněž vazby na zemi původu, což dále oslabuje intenzitu zásahu napadeného rozhodnutí (páté, šesté, sedmé i osmé kritérium podle bodu 30 tohoto rozsudku).
43. Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017,

č. j. 10 Azs 312/2016 - 59). Žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní.

44. Nejvyšší správní soud dokonce v obdobné věci dodal, že „zákonem č. 314/2015 Sb. (v účinnosti od 18. 12. 2015), kterým byl změněn zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, došlo v § 77 odst. 1 uvedeného zákona k doplnění písm. h), které stanoví, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život. Lze stěží předpokládat, že zákonodárce chtěl novelou celkově výrazně zostřit právní úpravu rušení trvalého pobytu a připustit typově výrazně přísnější zásahy do soukromého a rodinného života cizinců za určitá jednání, než jaké předvíдалa úprava předchozí; ostatně něco takového by bez dalšího nemohl provést pro svou vázanost mimo jiné článkem 8 Úmluvy, který limituje přípustnou míru přísnosti běžného zákonodárce v tomto ohledu. Jestliže se tedy stěžovatel dopustil trestného jednání výše popsaného, za které byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 roků (dvojnásobku rozhodné hranice podle nové právní úpravy), šlo typově o jednání, u něhož by podle nynější úpravy vůbec proporcionalita zásahu do jeho soukromého a rodinného života neměla být testována. Takto typově závažné jednání tedy i podle dřívější, na stěžovatele použitelné úpravy zpravidla mělo mít za následek zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť typově jednoznačně a s velkou rezervou dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k velmi závažnému zásahu do soukromého a rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30).
45. Tyto závěry sice byly korigovány rozsudkem ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 - 28, bod 29, kde Nejvyšší správní soud připomněl, že se musí vzít v potaz všechny relevantní okolnosti daného případu – především úloha cizince při trestné činnosti organizované skupiny (ve věci řešené Nejvyšším správním soudem byl účastník pouhým pomocníkem), na nyní projednávanou věc však toto rozhodnutí vliv nemá, protože úloha žalobce v trestné činnosti organizované skupiny byla velmi významná a jeho jednání mimořádně škodlivé (viz bod 33 tohoto rozsudku).
46. Žalobní bod směřující k tomu, že napadeným rozhodnutím se nepřiměřeně zasáhne do rodinného a soukromého života žalobce, je proto nedůvodný.
47. Žalovaná ke splnění důvodů pro vydání napadeného rozhodnutí dospěla na základě

dostatečně zjištěného skutkového stavu v rozsahu vyžadovaném § 50 odst. 3 správního řádu. Ani v žalobě žalobce neuváděl tvrzení a k nim nenavrhoval důkazy, které by mohly skutkový stav zjištěný žalovanou zpochybnit (viz bod 25 tohoto rozsudku). Námitka směřující k porušení § 2 odst. 3 a § 4 odst. 2 správního řádu je proto též nedůvodná.

48. Odkazuje-li žalobce na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat na území členských států, a § 87d odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tak tyto prameny nejsou na projednávanou věc aplikovatelné, neboť žalobce ani jeho rodinní příslušníci nejsou občany České republiky, resp. jiného členského státu Evropské unie (ze spisu nevyplývá, že by tomu tak bylo, přičemž žalobce toto netvrdí ani žádné důkazy k tomu nepřekládá). Též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006-89, nelze na danou věc použít, protože napadeným rozhodnutím nebylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce tak, jak tomu bylo v případě cizinců v citovaném rozhodnutí, ale bylo zrušeno jeho povolení k trvalému pobytu.
49. Závěrem nezbývá než konstatovat, že žalobce si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které sebou odhalení trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo žalobce na jeho území pobývat. Žalobce tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat. Pobyt na území České republiky není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo; o to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v České republice platí. Byl to žalobce sám, který se svým zavrženíhodným, závažným a úmyslným jednáním této možnosti, které se mu předtím dostalo, zbavil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 210/2017 - 57).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

50. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
51. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.
52. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. ledna 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu